

L'abraçada de l'àngel

Un crític literari que pateix una crisi existencial retroba l'amor amb una noia que va conèixer a Austràlia • Cees Nootboom, un dels 'outsiders' habituals al premi Nobel de literatura, ens ofereix una novel·la suggerent • Joan Agut

Narrativa

Perdut el paradís

Cees Nootboom

Traducció de Mariona Gratacòs
Edicions Bromera
Alzira, 2006

Cees Nootboom (l'Haia, 1933) és considerat un dels autors vius més importants de l'Europa continental. Poeta, novel·lista i assagista, ha rebut els principals premis literaris europeus, i el seu nom ha sonat insistentment com a candidat al premi Nobel de literatura. Ha publicat més d'una vintena de llibres, entre els quals cal destacar títols com ara *Rituales* (1995), *Hotel nómada* (2002), *El día de todas las almas* (2005) i *La història següent* (2000).

Perdut el paradís és una novel·la molt suggerent, inspirada en la relació entre l'home i l'àngel. El relat es desenvolupa en dues parts, una de les quals té lloc a Austràlia i l'altra a Àustria. A Austràlia ens trobem amb dues noies, Alma i Almut, amigues brasileres, la primera de les quals té un passat problemàtic. Els paisatges d'Austràlia i la presència

El poeta, novel·lista i assagista holandès Cees Nootboom ha publicat una història d'amor protagonitzada per un crític literari. ROBERT RAMOS

Són remarcables
la profunditat
psicològica
i la precisió
del llenguatge

esquiva dels aborígens permeten a l'autor endinsar-se en el món màgic de les tribus indígenes. Alma i Almut sobreviuen a base de fer totes les feines possibles, fins que són contractades per fer d'àngels en un festival literari a la ciutat de Perth.

A la segona part, el crític literari neerlandès Erik

Zondag travessa una crisi existencial i, per tal de sortir-se'n, va a un balneari austríac a fer una cura naturista a base de banys de fang, dieta estricta i massatges. Al balneari hi retrobarà la noia àngel que va conèixer uns anys abans a Perth, Austràlia, on havia anat convidat al festival literari. Fer l'amor

amb una noia alada no el va deixar indemne per més que les ales fossin postisses. Amb la retrobada, Erik i Alma restaran a les portes d'iniciar una nova vida.

'Perdut el paradís' és una estranya història d'amor. Estimar una dona àngel no és una pràctica gaire habitual, ni que l'amor es realitzi

en la màgia de la imaginació creativa. El mestratge literari de Cees Nootboom fa que l'anècdota resti en un segon terme i que els moviments anímics dels personatges principals passin al primer pla. La profunditat psicològica i la precisió del llenguatge fan de la novel·la una obra realment remarcable.

La miopia del desig

Poesia

Bellesa ferotge

Diversos autors

Premi de poesia Joan Duch per a joves escriptors Juneda 2005
Editorial Fonoll. Juneda, 2006

Xènia Dyakonova

Als dietaris íntims de Lev Tolstoi hi ha una frase enigmàtica: "Déu... és el meu desig". De quin desig es tracta? Un desig abstracte, el desig me-

tafísic, el desig sexual? En realitat, poc importa, perquè el desig, igual que la fe, sempre és un i únic. El poder que té sobre la ment humana és, en efecte, equiparable al que té el sentiment religiós. Segurament, el gran prosista rus hauria donat la raó a les teories freudianes sobre la sexualitat, però discreparia violentament -amb tota la vehemència del seu caràcter- de l'escepticisme de Freud respecte a la religió. Tanmateix, per a Tolstoi, que

posava la fe per damunt de tot, aquesta només era una prolongació del desig. Del desig amorós, més que sexual. I la poesia, en certa manera, també ho és.

Per als poetes joves, la font d'inspiració més directa és l'amor i l'erotisme. El que resulta més difícil és convertir l'efervescència hormonal o l'ebullició anímica en un text amb cara i ulls. És encara més complicat fer que la cara coincideixi amb la de l'autor i que els ulls siguin lúcids i tin-

guin bona vista. Ja sabem, gràcies al magnífic Henri de Regnier, que l'amor és etern mentre dura, i precisament aquesta eternitat il·lusòria fa que no puguem jutjar-lo -i per tant, descriure'l- de manera més freda i distanciada. Ens falta la perspectiva.

Els poetes reunits a Bellesa ferotge (Israel Clarà, Roc Casagran, Mireia Companys, Laia Noguera, Sergio Roche i Jordi Masbernat) canten l'exaltació sentimental i erò-

tica amb tota l'energia de la joventut, amb tot l'entusiasme d'aprenents d'alquimista, fent servir, moltes vegades, unes tècniques enginyoses, i d'altres, unes expressions i unes imatges més aviat tradicionals. Exploren incansablement el seu cos, amb totes les seves lleis i els seus impulsos, i intenten plasmar-los en un llenguatge expressiu i generosament poblat de metàfores. A alguns els falta, però, la capacitat de relativitzar els propis sentiments

i sensacions, mirar-los des de fora i fer-los passar per un procés d'una elaboració lingüística més o menys virtuosa i original. Tots tenen talent, però no tots han sabut trobar encara la seva veu en la jungla de la poesia moderna.

Entre els participants de l'antologia caldria destacar Roc Casagran, que té una ironia subtil i unes idees fresques, i Laia Noguera, inventora d'unes imatges ben atrevides i posseïdora d'un ritme molt marcat.